

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.032 van 7 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 6 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, Russisch staatsburger van Tsjetsjeens origine met vaste verblijfplaats in de Russische deelrepubliek Dagestan, verliet Dagestan op 16 december 2005. Via Moskou en Brest reisde u naar Polen waar u asiel aanvroeg en ongeveer een maand verbleef.

Uiteindelijk verliet u Polen richting België waar uw echtgenoot (G. E.) (o.v. X) zich bevond.

Op 30 januari 2006 vroeg u dan bij de Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

U verklaarde dat u Dagestan verliet omwille van de problemen die u man er kende. U denkt dat uw man de rebellen hielp en hen geld en medicijnen gaf maar u bent daar niet zeker van. De MVD (Ministerie Binnenlandse Zaken) had u iets gelijksoortigs gezegd maar u bent er niet zeker van.

Nadat uw man op 16 mei 2005 bezoek kreeg van twee neven en hun vriend Isa ging u naar uw schoonbroer die 100 tot 200 meter verder woonde. U bracht daar de nacht door.

De volgende ochtend, 17 mei 2005 vernam uw schoonbroer van de burens van uw echtgenoot dat hij 's ochtends was meegenomen. Dezelfde dag trok u naar uw ouders waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Dagestan op 16 december 2005.

Bij uw ouders vond één keer een huiszoeking plaats omdat men dacht dat uw echtgenoot zich daar bevond aangezien u er woonde.

Op 16 december 2005 verliet u dan met uw twee minderjarige kinderen (E.) en (E.) de Russische Federatie eerst richting Polen vanwaar u uiteindelijk doorreisde naar België om uw echtgenoot te vervoegen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde dat u de Russische Federatie ontvluchtte omwille van de problemen die u echtgenoot kende (CGVS, p. 4).

U verklaarde dat u "zelf eigenlijk geen problemen kende" (CGVS, p. 4).

Derhalve blijkt uit uw verklaringen dat u de Russische Federatie ontvluchtte omwille van de problemen van uw echtgenoot (G. E.) (o.v. 5.789.078) die problemen kende met de autoriteiten omdat hij verdacht zou worden van materiële hulp aan Tsjetsjeense rebellen.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd door de Commisaris-generaal op 27 januari 2006 beslist het statuut van vluchteling te weigeren op basis van het bedrieglijk karakter van diens asielmotieven.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève met betrekking tot die feiten.

Wat betreft de door u ingeroepen éénmalige huiszoeking die plaatsvond midden juni 2005, dient te worden opgemerkt dat het een éénmalig feit betreft.

Gezien het éénmalig karakter van deze huiszoeking dient te worden opgemerkt dat deze éénmalige huiszoeking op zich onvoldoende zwaarwichtig is om als een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, te worden weerhouden.

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (geboorteakte, geboorteakte van de twee kinderen, huwelijksakte) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel uw persoonsgegevens, uw civiele status en de persoonsgegevens van uw twee kinderen bevatten zonder dat ze rechtstreeks betrekking hebben op de door u ingeroepen vluchtmotieven."

4.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 april 2006 een schending aan van "artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951", van "de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991 en 62 van de wet van 15 december 1980" aangezien volgens haar "de motivatie (sic) van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en/of tegenstrijdig", van "het principe van goede administratie", van artikel 52 van de voormelde wet van 15

december 1980, en van *“het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak”*.

Zij stelt verder dat de Commissaris-generaal *“een machtsmisbruik heeft begaan”, “heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoekster naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken”* en een *“manifeste beoordelingsfout heeft begaan”*.

Zij wijst op de algemene situatie voor Tsjetsjeense burgers binnen de Russische Federatie. Zij stelt dat *“de situatie in Tsjetsjenië catastrofaal is en de personen van Tsjetsjeense origine worden vervolgd op het geheel van het grondgebied van de Russische Federatie”*. Zij verwijst hiertoe naar informatie van de organisatie “Amnesty International” en van de Raad van Europa, en naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Zij besluit dat haar loutere etnische origine dan ook volstaat om van haar de status van vluchteling te erkennen.

Zij laat gelden dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de voorwaarde “zwaarwichtigheid” toevoegt aan de criteria om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Zij verklaart ook dat zij geen kennis had van de motieven in de weigeringsbeslissing inzake haar echtgenoot, waarop de Commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing steunt. Zij geeft aan dat haar echtgenoot nooit kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing *“waarschijnlijk ten gevolge van een probleem met de brievenbus in de woning die hij betreft. De Heer (G.) had inderdaad nagelaten om het brievenbusnummer te speciëren op het document van adreskeuze dat hij heeft ondertekend tijdens zijn verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal.”*

Gelet op *“het verband tussen de asielaanvraag van de Heer (G.) en deze van Mevrouw (G.)”* vraagt verzoekster aan de Raad haar man te horen als getuige.

Zij voegt bij haar verzoekschrift tot voortzetting van 5 februari 2007, volgens haar verklaringen, *“een kopie van een oproeping door de Dagestaanse autoriteiten aan haar echtgenoot”* alsook een *“vrije Nederlandse vertaling”, “een kopie van een internet-artikel betreffende de neef van de echtgenoot van verzoekster”* en *“een CD die verschillende beelden bevat die dienstig zijn in onderhavig dossier”*.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoekster dat van haar de status van vluchteling dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aangeeft waarom artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 volgens haar door de bestreden beslissing geschonden zou zijn. Ook haar aangevoerd machtsmisbruik door de Commissaris-generaal werkt verzoekster niet uit.

De Raad benadrukt dat het niet opgaat op algemene wijze een schending aan te voeren van *“het principe van goede administratie”*, zonder aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur men geschonden acht.

Evenmin aannemelijk is verzoeksters aangevoerde schending van *“het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak”* en verzoeksters opmerking dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing *“heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoekster naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken”*. Verzoekster geeft immers niet aan welke

elementen door de Commissaris-generaal niet werden onderzocht en in de bestreden beslissing in overweging genomen.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout), zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad leest in informatie vervat in het administratief dossier (stuk 31, CEDOCA-antwoorddocument met referte "DAG2003-009w4") dat personen van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Dagestan, zoals verzoekster, nooit vervolgd zijn geweest in Dagestan. Verzoekster brengt geen informatie bij die het tegendeel bewijst. In tegenstelling tot haar beweringen, heeft haar loutere etnische origine dan ook niet tot gevolg dat van haar de status van vluchteling dient te worden erkend.

De Raad stelt vast dat verzoekster daarnaast aanvoert haar land van herkomst ontvlucht te zijn wegens de problemen van haar echtgenoot, (E. G.). Ook de huiszoeking die zij naar haar verklaringen heeft moeten ondergaan, vindt volgens haar zijn oorzaak in de problemen van haar echtgenoot (zie verzoekschrift, p. 2).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat van verzoeksters echtgenoot, (E. G.), bij beslissing van 26 januari 2006 van de Commissaris-generaal de erkenning van de status van vluchteling werd geweigerd, omdat geoordeeld werd dat het asielrelaas bedrieglijk was.

De Raad heeft geen kennis van een beroep ingesteld tegen voormelde beslissing.

Deze beslissing wordt krachtens het beginsel "le privilège du préalable", geacht in overeenstemming te zijn met de wet (zie MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p.7).

Het beroep van verzoekster, ingesteld tegen de lastens haar op 28 maart 2006 genomen beslissing, laat niet toe de beslissing van 26 januari 2006 lastens haar echtgenoot genomen, te beoordelen in beroep. De door verzoekster bij aangetekende brief van 5 februari 2007 neergelegde stukken (een kopie van een oproeping op 2 augustus 2006 door de Dagestaanse autoriteiten gericht aan haar echtgenoot, een kopie van het internetartikel betreffende de neef van haar echtgenoot) met betrekking tot haar echtgenoot, worden derhalve buiten beschouwing gelaten.

De mogelijkheid voor de Raad om getuigen te horen, is wettelijk niet voorzien. Op verzoeksters verzoek om haar echtgenoot te horen als getuige, wordt derhalve niet ingegaan.

De Raad merkt betreffende de bij aangetekende brief van 5 februari 2007 (p. 2) gevoegde CD ("*die verschillende beelden bevat die dienstig zijn in onderhavig dossier; men dient de beelden te bekijken tussen minuut 12 en 14 alsook het beeld weergegeven op minuut 21*"), op dat deze niet gesteld is in de taal van de procedure en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal, zoals vereist door artikel 8 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dit stuk wordt derhalve niet in overweging genomen.

De Raad is de mening toegedaan dat, zoals verweerder in zijn nota van 29 maart 2007 (zie de bespreking van p. 4) terecht opmerkt, uit het verzoekschrift van verzoekster kan worden afgeleid -zie de bespreking van de problematiek van de betekening van de beslissing van 26 januari 2006 van haar echtgenoot (zie p. 16)- dat zij inzage heeft genomen van het administratief dossier van het echtpaar alvorens beroep in te dienen, en dat zij aldus in de mogelijkheid was kennis te nemen van de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal lastens haar echtgenoot, dat zich in het bedoeld administratief dossier bevond.

Gelet op de samenhang tussen verzoeksters asielaanvraag en deze van haar echtgenoot, wordt aan verzoeksters asielrelaas geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status aan verzoekster zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.